

צידה לדרך:

סלון תורני אקטואלי ליילדי ישראל

ייל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

צידה לדרך | פרשת במדבר - חג השבועות

גליון מס' 188 התשפ"ד

אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה, העומדים בין בים ובין ביבשה, המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרוחה ומאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה. השתא בעגלא ובזמן קריב. ונאמר אמן

בדרך הפרשה

"רעואל" - ידיד ה'

ונשיא לבני גד אלִיָסָף בן רעואל (ב, יד)

שמו של נשיא שבט גד מזכר בתורה מספר פעמים. בתחלת פרשת במדבר, במגזן בני ישראל, נכתב שמו (א, יד): "לגד אלִיָסָף בן רעואל", וכן בפרשת בהעלתה (ז, כ) מזכר שמו: "ועל צבא מטה בני גד אלִיָסָף בן רעואל".

רק בפסוק זה, כאשר מפרטת התורה את אפן החניה של השבטים על דגליהם, נאמר: "ונשיא לבני גד אלִיָסָף בן רעואל", בר' ולא בד'.

מדוע נכתב שמו כאן באפן שונה?

בספר "אמרי נעם" כתב, שמחלקת גדולה עלולה היתה לפרץ לגבי אפן חנית השבטים על דגליהם. דן, בכור בלהה, היה ראש הדגל של אשר ונפתלי, בני השפחות. גד, שהיה בכור זלפה, לא היה ראש דגל, אלא חלק ממחנה ראובן. הוא עלול היה להתמרמר על כך - הרי בכור הוא כמו דן, ולמה יגרע חלקו?

אך נשיא שבט גד לא הרחרח ולא ערער. הוא ידע, שאם אשר הורה להם משה רבנו - על פי ה' הורה. נשיא גד קבל את דבריו באמונת חכמים, בשמחה ובאהבה. פיון שכה, כותבת כאן התורה את שמו "אלִיָסָף בן רעואל" - שהיה רע לא-ל [ובדומה לזה מצאנו אצל

גיליון זה מוקדש

לע"נ הרה"ג משה אהרון ב"ר שמואל ניסן זצ"ל

רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל

יתרו, שאחד משמותיו היה רעואל, ופרשוהו "רע אל". כמה נזק, יגזן וצער באו לעולם בגלל הקנאה ותאות הפבוד. כמה מחלוקות היו בעולם, כמה קהלות חרבו וכמה משפחות נהרסו! ולמה? בגלל חשובים קטנוניים: 'למה בחרו אותו ולא אותי? מה, נראה לכם שהוא יותר חשוב ממני? המשרה הוא מגיעה לי ולא לו... אני לא אשתק ולא אותר!...' אדם שמקבל את רצון ה' ומותר, ואינו מנסה להתחכם

- זוכה להיות "ידיד ה".

אביו של רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל היה ממורי ההוראה בעיר גרודנא. לאחר שגפטר האב, רצו רבים מבני הקהלה למנות את רבי שמואל לרב העיר, כי כבר יצא שמעו כגדול ומפלג בתורה. חלק מיהודי העיר רצו למנות את האב הגדול יותר.

הנדון הגיע לרבי חיים עוזר גרודז'ינסקי זצ"ל, והכרע שהאב הגדול יכהן במקום אביו.

חלק מבני הקהלה לא השלימו עם הפסק, ובכל מיני אפנים נסו לפעל כדי שימנו את רבי שמואל לרב. הדבר נודע לרבי שמואל והוא עזב את המקום, כדי שלא תהיה שום מחלוקת ח"ו.

העזיבה הזאת הביאה ברכה לכל עם ישראל!

כיצד?

רבי שמואל עלה לארץ ישראל והתמנה לרב בשיבת לומז'ה. עם הקמתה של ישיבת פוניב' על ידי הרב פהנמן זצ"ל הוא נקרא על ידו לעמוד בראשות הישיבה,

וגם היה מוסר שעורים בשיבת גרודנא באשדוד. השפעת דרך הלמוד של רבי שמואל הייתה יחודית. השפעתו הגדולה נכרה, ונפרת גם עכשיו, בכל עולם התורה. רבי שמואל הוא "ראש הישיבה" מאז ולדורות, ושעוריו נלמדים בכל הישיבות. הוא זכה להעמיד תלמידים גדולים ורבים, שרבה השפעתם על הישיבות בזמנו ובזמננו.

כאשר אדם מקבל את רצון ה' באהבה ומותר, ולא מתחכם - הוא נעשה "בן רעואל" - ידיד ה'.

זו מעלתם של "הדגלים", שאדם יודע מה תפקידו, ומה היחודיות שלו. הוא לא מסתובב ממרמר, לא מקנא, ולא מנסה לתפס את מקומו של אדם אחר. הוא לא מנסה "להקטין" את האחרים, הוא מנצל את הפחות ואת העצמות שהקב"ה נתן לו, מתרומם ומתעלה, ועושה נחת רוח לבורא יתברך שמו.

(רבי שלמה מילר שליט"א - מתוך 'נאה דורש' כרך חדש במדבר)

גם ממדבר יכולים לצאת פרות

וידבר ה' אל משה במדבר סיני (א, א)

ישים עצמו כמדבר

הכתוב מדגיש שהתורה נתנה "במדבר". אף שמו של החמש נקרא "חמש במדבר". לכאורה למה חשוב לדעת את מקומו של הר סיני? אלא - אומרים חז"ל - בא הכתוב ללמדנו, שכדי לזכות בתורה שומה על אדם לשים את עצמו כמדבר.

בפשטות כונת הדברים, שכשם שהמדבר מפקר לכל, שום שטח ממנו לא רשום בטאבו על שמו של מישוהו, כמו כן שומה על אדם הרוצה לזכות בתורה, להפקיר את הרצונות שלו, את התאוות שלו, ואף את הזמן שלו. רבי משה פיינשטיין זצ"ל היה אומר, שכל יהודי חייב לתת "מעשר" מהזמן שלו כדי לעזר לאחרים שקשה

להם ללמד בכחות עצמם. פרוש נוסף: למדבר אין תכלית בפני עצמו. אי אפשר לגור בו. מזג האויר הקיצוני, הצמאון למים והחיות הרעות שמסתובבות בו, הופכים אותו למקום שאינו ראוי למגורי קבע, ואינו אלא מקום ארעי המשמש כמעבר דרך ממקום למקום.

וכה, כדי לזכות בתורה, שומה על האדם להרגיש שהעולם הזה הוא מקום ארעי, כמדבר, ואינו אלא כפרוודור לפני הטרקלין. רק מתוך ההבנה הזאת אדם יכול לשאף שאיפה אמיתית לעלות ולהתעלות בתורה.

סופו שיתן פרות!

רבי משה שטרנבוף שליט"א בספרו "באורים והנהגות" מביא פרוש נוסף, בו אני מצנין להתמקד

בשיחה זו:

אם היו שואלים כל בר דעת, האם יש סכוי שייצא משהו חיובי ומועיל ממדבר? התשובה לבטח היתה שלילית. שום דבר חיובי לא יכול לצמוח בו.

והנה, פלא פלאים: הר סיני, הנמוך שבהרים, התפתח והתעצם להפליא! הוא גבה, הצמיח עצים ופרחים, עמוד הענן ישר את כל האדמה מסביבו, סלק את הנחשים והעקרבים, וגם צמאון למים לא היה שם, כי ירד עליו טל של תורה.

ללמדנו בא הדבר: גם אם משהו סבור: 'אני לא מצלח, אני לא מסוגל, אין סכוי שייצא ממני משהו' - אלו מחשבות מטעות! על ידי שימשה לעמל בתורה, למרות הקשיים, סופו שיתן פרות!

תלמידו של רבי פרידא

מי מאתנו לא מכיר את המעשה המוכא בגמרא (עירובין נד ע"ב): "רבי פרידא הוה ליה ההוא תלמידא דהוה תני ליה ארבע מאה זימני וגמר". מדבר כאן על תלמיד, שגם את הדברים הפשוטים ביותר לא קלט, עד שרבי פרידא הסביר לו אותם ארבע-מאות פעם.

אם היו מסבירים לילד קטן את המשנה הראשונה במסכת ברכות, והיו שואלים אותו: אתה רואה פה יום? יפי. מחכים כמה דקות. ושוב שואלים: אתה רואה שייצאו שלושה כוכבים? עכשיו לילה. יפי. דע לה ילד: כהן שנטמא וטבל - מתר לו לאכל תרומה

רק עכשיו, אחרי שייצאו שלושה כוכבים. אני בטוח שכל ילד קטן היה מבין זאת.

אבל התלמיד של רבי פרידא היה צריך שייסבירו לו את הדבר הזה ארבע-מאות פעם עד שהבין... וכשמשהו הסיח את דעתו באמצע ההסברים, היה צריך להסביר לו את הכל מחדש עוד ארבע-מאות פעמים.

ואני שואל: האם יש סכוי שמהו יצא מתלמיד כזה? האם משהו מאמין שיש לו תקווה? על פניו נראה חסר כל סכוי. ומה קרה בפעל? המדבר הצחיח הצמיח פרות! נגד כל הגיון! נגד כל הספויים! התלמיד הזה לא זו בלבד שזכה את רבי פרידא באריכות ימים מפלגת, ארבע-מאות שנה, אלא אף זכה למה שגדולי ישראל לא זכו: להכניס את כל בני דורו לעולם הבא! את כל זה עשה מי שהיה חסר כל תקווה, כמו מדבר.

זוהי הקנה נפלאה לקראת מתן תורה. לשנם רבים החושבים: 'מי אני ומה אני? אני מסוגל ללמד ולהבין? כמה שאעמל בתורה לא יצא ממני כלום'... זוהי טעות מרה. גם מדבר יכול להשתנות ולהפך למקום פורח!

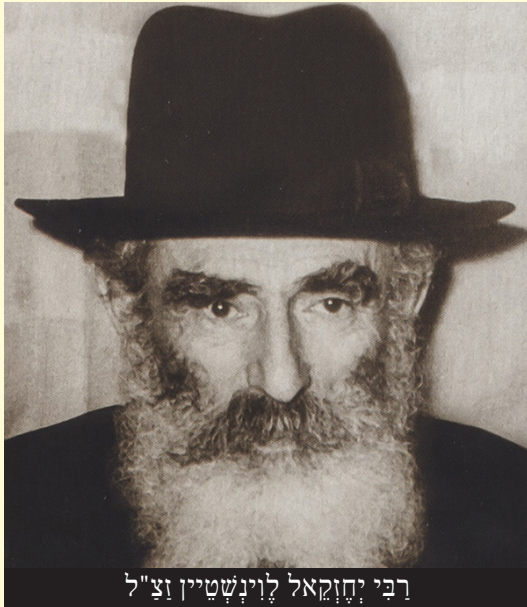
מי קבל מהנדיב תרומה כפולה?

אספר ספור שאני מכיר באפן אישי:

יהודי מבגר קבל ירשה גדולה, ועם מיליון שקל מתוכה החליט לתמוך בלומדי תורה. הוא הגיע לכולל גדול, מפרסם, עם מזונדה מלאה בחבילות של מזמנים. האברכים ששמעו על נדיבות לבו, נגשו אליו אחד

רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל

בחור ישיבה אחד חלה ל"ע במחלה קשה והרופאים הרימו ידים. הבחור שלח לקרא למשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל שיבוא אליו ויאמר אתו ודוי טרם פרדתו מן העולם. רבי חצקל הגיע מיד ושאל את הבחור: "למה לומר דווי?" והבחור ספר שהרופאים נואשו מחיו.

אמר לו רבי חצקל: "תקבל על עצמך ללמד מוסר! רפנו יונה פותב (שערי תשובה שער ב, אות י): 'כאשר ישמע מוסר החכמים והמוכיחים, יקשיב וישמע ויפנע ויחזר בתשובה, ויקבל בלבבו כל דברי התוכחות, האיש הזה ברגע קטן יצא מאפלה לאור גדול! פי בעת אשר יאזין ויספית, וילכו ביו, וישב ויקבל ביום שמעו דברי המוכיח, ויקים עליו להיותו עושה ככל אשר יורהו תופשי התורה מן היום ההוא ומעלה, להזהר כאשר יזהירו יודעי בינה לעתים - עלתה בידו התשובה ונהפך לאיש אחר.' אם נהפכת לאדם אחר - לא עליה נגזרה הגזרה!"

אדם שהיה בבחינת מדבר, במצב שהרופאים לא נתנו לו שום סכוי, הכל נראה אבוד - ומכח התורה והמוסר הצליח לשנות את מצבו מן הקצה אל הקצה.

רבי גואל אלקריף שליט"א - א-דורש טוב - מתוך כרך חדש על חומש במדבר)

אחד, איש איש בתורו, שבחו אותו והודו לו, וכל אחד מהם קבל חמשת אלפים שקלים במזמן, בשטרות כחלים מגהצים, סכום נכבד לכל הדעות.

כשסים לחלק ופנה ללכת, מישוה הפנה את תשומת לבו לשני אברכים שישבו בצד והמשיכו ללמוד כאלו לא קרה דבר. "לשנים האלו", הסבירו לו, "יש משהו יותר חשוב מכסף! כשכאן מחלקים כסף הם לא עוצרים מהלמוד שלהם כדי לקבל אותו".

הנדיב נגש אליהם ואמר להם: "אינני רוצה שתפסיקו מתלמודכם. אני מבקש שיהיה לי זכות בלמוד התורה שלכם", אמר והלה, תוף שהוא מניח לכל אחד מהם חבילה כפולה ומקפלת של מזמנים...

השנים האלו, שהמשיכו ללמוד, לא זו בלבד שלא הפסידו מזה, אלא אף הרויחו סכום כפול ומקפול! גם מהספור הזה אנו למדים את אותו מסר: מה שעל פניו נראה לכאורה הפסד, שנים שממשיכים ללמוד ולא עוצרים לכמה דקות כדי לקבל חמשת אלפים שקלים, מתברר בסופו של דבר כרוח! זהו אותו מדבר שעליו דברנו, דבר שנראה חסר סכוי להצמיח משהו, שמראש מתאשים ממנו - אף גם הוא יכול להצליח, ובגדול.

נהפך לאדם אחר

כתוב בתנא דבי אליהו (פרשה ה): "מקימי מעפר דל - כיצד? אדם שעבר עברות הרבה, אפלו נגורו עליו מאה גורות, וחרו ועשה תשובה, וקרא תורה נביאים וכתובים, ושנה משנה מדרש הלכות ואגדות - הקדוש ברוך הוא מעבירו הימנו".

כתוב כאן דבר מפחיד: מדבר באדם שנמצא במצב של עפר. דל במצוות, עצלן שאין לו כח לכלום, כשאומרים לו 'בא תתפלל, בא תלמד', הוא משיב: 'עזב אותי! תן לנוח'. לא זו בלבד אלא שדוקא לעבר עברות יש לו כח, עד כדי כך שגורו עליו בשמים מאה גורות! כדי שיגורו על בן אדם מאה גורות צריד שהוא יעבר הרבה עברות חמורות...

אף על פי כן, אם השפל הזה החליט ללמד תורה - מבטלים את כל מאה גורות! יש בתורה הקדושה כח לעשות מהפכה ולשנות את המצב מן הקצה אל הקצה.

בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה

פִּי לֶקַח טוֹב נִתְּתִי לָכֶם

רַבֵּי חַיִּים מוֹלוּז'יִין זצ"ל מְלַמְּדֵנוּ מִשָּׁל נִפְלֵא וְנִמְשָׁלוּ בְּצֵדוֹ, מִמֶּשׁ מוֹרָאדִיג:

יְהוּדֵי שְׁהִיָּה לֹו בֵּית מְלֵא יְלָדִים, לֹא הִיָּה לֹו מִמָּה לְחַיּוֹת. בְּעִירוֹ הִתְגַּוְּרָר עֲשִׂיר מִפְּלָג, מִיְלִיוֹנָר, שֶׁשָּׁמַע עַל מְצִיּוֹתוֹ וְהַחְלִיט לְהַחְיּוֹתוֹ, אֲבָל הִיָּה מְעַנְּן לְהוֹעִיל לֹו בְּדֶרֶךְ כְּבוֹד.

מָה עָשָׂה?

קָרָא לֹו וְאָמַר: "ר' אִיד, שְׁמַעְתִּי כִּי אֵין לָךְ פְּרֻנְסָה. יֵשׁ לִי עֲבוּדָה בְּשִׁבְיָלָה, וּפְרֻנְסָה בְּרוּחַ".

הַגִּיב הִיָּהוּדִי: "שְׁמַע, אִם תִּתֵּן לִי עֲבוּדָה פְּזִיזָה קִשְׁיָה, כְּמוֹ לְסַחֵב שְׂקֵי מֶלֶט עַל כְּתָפֵי, אֵינְנִי מְסַגֵּל לָכֶה".

- "לֹא, לֹא, לֹא, פְּעִילוֹת קָלָה, עֲבוּדָה טוֹבָה".

- "מָה הָעֲבוּדָה?"

- "לְסַפֵּר מְטַבְּעוֹת, אֵתָה יוֹדַע?"

- "כֵּן".

- "יֵשׁ לִי הֶרְבֵּה מְטַבְּעוֹת כֶּסֶף, וְעֲלִיָּה לְסַפֵּר אוֹתָם"

הוּא צָחַק וְאָמַר: "בֵּיוֹם אֶחָד אֲסִיִּים אֵת כָּל הַסְּפִירָה, וּמָה יִהְיֶה הַלָּאָה?"

"מָה אֵתָה מְדַבֵּר", אָמַר הָעֲשִׂיר, "יּוֹם? חֲדָשִׁים וְשָׁנִים לֹא תִסַּים לְסַפֵּר, כִּי תִמִּיד מִתְחַלֵּף הַכֶּסֶף וּמִגִּיעַ כֶּסֶף

חֲדָשׁ, וְיֵשׁ לִי בִּפְנֵק הוּן עֵתָק וְתַחֲלוּפָה שָׁל מִיְלִיוֹנִים".

"וְכִמָּה הַשְּׂכָר?" הִתְעַנְּן הִיָּהוּדִי.

"עַל כָּל שְׁעֵת עֲבוּדָה תִקְבַּל מֵאָה שְׁקָל, טְבִין וְתִקְוִלִין", הַשִּׁיב הָעֲשִׂיר.

- טוֹב, אִם כֶּה הֵם פְּנֵי הַדְּכָרִים אֶקַח אֵת הָעֲבוּדָה, מְתִי עָלִי לְבוֹא וּלְהִיכֵן?

- מְחַר בִּפְקָר תְּבוֹא לְמִשְׁרָד שְׁלִי, וְהָעֲבוּדָה תִהְיֶה מוּכָנָה. יֵשׁ לִי עֲבוּרָה עֲבוּדָה לְחֲדָשִׁים וּלְשָׁנִים.

הוּא הִגִּיעַ כְּמוּבֵן לְפָנֵי הַזָּמֵן, נִכְנַס וְהִמְתִּין בְּמִקוֹם. הַמִּיְלִיוֹנָר נִכְנַס וְהִחִוָּה בְּיָדוֹ: "אֵתָה רוֹאָה? כָּאֵן יֵשׁ שְׂקִים מְלֵאִים בְּמְטַבְּעוֹת כֶּסֶף. יֵשׁ לִי עוֹד כְּהֵנָּה שְׂקִים רַבִּים בְּמִקוֹמוֹת אַחֲרִים, אֲבָל כָּאֵן הַיּוֹם הַנִּחְתִּי לָךְ אֵת מָה שְׁצָרָיָה לְסַפֵּר כְּעֵת. גַּם הוֹסַפְתִּי לָךְ שְׂקִיוֹת עִם שְׁטָרוֹת.

תְּרוֹקֵן עַל הַשְּׁלָחֵן כָּל שֶׁק, תְּסַפֵּר עֲשָׂרִים אֶלֶף, תִּסְגֵּר וְתִרְשֵׁם עַל כָּל חֲבִילָה. בְּשֶׁק הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה חֲבִילוֹת שָׁל חֲמִשִּׁים אֶלֶף - תְּסַפֵּר וְתִרְשֵׁם. תִּנְיַח אוֹתָם מְבוּדָדִים אֶחָד עַל הַשְּׁנִי".

הוּא שוֹמֵעַ, מִמֶּשׁ מַחְיָה נִפְשׁוֹת, כּוֹז עֲבוּדָה וְכֹזָה שְׂכָר. מְבִיא לְעַצְמוֹ כְּמָה שְׂקִים וּמִתְחִיל לְסַפֵּר. סוֹפֵר חֲבִילוֹת שָׁל חֲמִשִּׁים אֶלֶף וְשֵׁם בְּצַד. עוֹבֵד שְׁעֵתִים, שֶׁלֶשׁ וְאַרְבַּע. בֵּינְתִים מִגִּיעַ בְּעַל הַבֵּית שְׁנִית, וְאוֹמֵר לֹו: "בְּאַמַּת,

הסטיפֿלר זצ"ל

אָבֿל רבּוֹתַי, אומֿר רבּי חיים מוולוז'ין, כּוֹה עֶסֶק ישׁ לָנוּ כֵּל הַחַיִּים - "לְעֶסֶק בְּדַבְרֵי תוֹרָה".

מִצַּד אֶחָד, כֵּל מַה שְּׂאֵדָם לומֵד נִהְיֶה שְׁלוֹ - וּבִתְרוֹתוֹ יִהְיֶה יוֹמֵם וְלַיְלָה". אַחֲרַי שֶׁהוּא יִגַּע בָּהּ הִיא נִהְפָּכֶת לַהֲיוֹת שְׁלוֹ - "תּוֹרָה דִּילִיָּה", שְׂכָר מִבְּהִיל! הַתּוֹרָה נִבְרָאָה קִדְם לְעוֹלָם, וְהִיא גְדוּלָה יוֹתֵר מִהָעוֹלָם פִּי שְׁלִשֶׁת אֲלָפִים, וְאֲנִי מִצְּלִיחַ לְקִנּוּת חֶלֶק מִמֶּנּוּ. מִלְּבַד זֹאת, עַל כֵּל מְלָה שֶׁל תּלְמוּד תּוֹרָה מְשַׁלְּמִים, עַל כֵּל רִגַע, חוּץ מִהֲרוּחַ עֲצָמוֹ. זֶה עֶסֶק הַתּוֹרָה!

אִין כָּאן מְלִיצוֹת אוֹ גִּזְמָאוֹת, אֵלּוֹ הַדְּבָרִים שְׂזוֹכִים עִם עֶסֶק הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

אָבֿל מַה לְעֲשׂוֹת שְׂכָכֵל שֶׁהַרוּחִים גְּדוּלִים - גַּם יִצָּר הַרַע גְּדוּל יוֹתֵר. עוֹבֵד קֹשָׁה לְבִטֵּל, לְהַפְרִיעַ, לומר לְאֵדָם: אֵי אֶפְשֶׁר, לֹא שִׁיָּהּ, צְרִיכִים כֹּה וְכֹה, לְפָרְנֵס אֶת הַיְלָדִים וְכוּ'.

מתוֹרָה לֹא מִפְּסִידִים

הַסְטִיפֿלר זצ"ל אָמר פֶּעַם לְפָלוּנִי שְׂרָצָה לְעוֹב אֶת הַכוֹלֵל: "שְׁמַע, אִם תִּשָּׁב בְּכוֹלֵל אֲנִי לֹא מִבְּטִיחַ לָךְ שֶׁתִּהְיֶה עֲשִׂיר, אָבֿל זֶה כֵּן אֲנִי מִבְּטִיחַ לָךְ - כִּי כֵּל מַה שְּׂאֵתָה יִכּוֹל לְהַשִּׁיג בְּמִקּוֹם אַחֵר, לֹא תִפְסֵד עַל יְדֵי שְׂאֵתָה יוֹשֵׁב בְּכוֹלֵל. הַפְּסֵד מִהַתּוֹרָה לֹא יִהְיֶה לָךְ!"

אֵלּוֹ הַדְּבָרִים שְׂאֵמר הַסְטִיפֿלר לְאוֹתוֹ אַבְרָהָ - אֵינְנִי

דְּבָרָנוּ עַל הַכֵּל, אָבֿל דְּבָר אֶחָד שְׂכַחְתִּי לומר לָךְ, פֶּרֶט חָשׁוּב: מַה שְּׂאֵתָה מִצְּלִיחַ לְסִפֵּר, נִהְיֶה שְׁלָהּ!..."

הוּא לֹא מֵאֲמִין לְמִשְׁמַע אֲזוּנָיו!

"אֵתָה יִכּוֹל לְחֹזֵר שְׁנִית עַל מַה שְּׂאֵמַרְתָּ?"

- "אִין צְרִיָּה, שְׁמַעְתָּ טוֹב, מַה שְּׂאֵתָה סוֹפֵר - שְׁלָהּ!"

הוּא שְׁמַע פְּאֵלוֹ דְּבוּרִים, הַתְּחִיל לְעַבֵּד בְּמֶרְץ. סוֹפֵר עוֹד פֶּעֻקָא לְעַ וְעוֹד אַחַת, וְעוֹד.

פִּתְאֹם נִשְׁמַע צְלִצוּל הַמִּבְּשִׂר עַל הַפְּסָקָה שֶׁל חֲצִי שְׁעָה, לְאָכֵל.

'וְכִי אֶעֱשֶׂה הַפְּסָקָה בְּזִמְנֵי שְׂאֵנִי יִכּוֹל לְסִפֵּר? חָשׁוּב לְעֲצָמוֹ הַיְהוּדִי, 'מִי צְרִיָּה הַפְּסָקָה, לֹא צְרִיָּה לְאָכֵל, לֹא צְרִיָּה כְּלוּם!'

עֵבֶד שְׁעוֹת עַל גְּבֵי שְׁעוֹת, עַד שֶׁהֲרִישׁ שֶׁהֲרִישׁ שְׁלוֹ מִתְּבַלְבֵּל. הַרִי ישׁ בְּקִרְתָּ עַל כֵּל דְּבָר, וְאִם יִתְפָּסוּ טְעִיּוֹת, גְּמַרְנוּ. הַחֲלִיט כִּי הוּא רַק מִסִּים אֶת הַחֲבִילָה הַאֲחֵרוֹנָה. וְהִנֵּה מִגִּיעַ הַמִּילִיוֹנֵר שׁוֹב וְשׁוֹאֵל אוֹתוֹ: "זוֹ הַחֲבִילָה הַאֲחֵרוֹנָה שְׂאֵתָה עוֹשָׂה?"

"כֵּן", אָשֶׁר הִלָּה.

"טוֹב", אָמר הַעֲשִׂיר, "כְּאֶשֶׁר תִּסִּים תִּכְנֵס לְמִשְׁרָדִי לְעֲשׂוֹת חֶשְׁבוֹן".

הוּא נִכְנֵס לְמִשְׁרָד, וּבַעַל הַבַּיִת אומר: "הַשְּׁעָה עֲכָשׁוּ אַחַת-עֶשְׂרֵה בְּלִילָה. הַתְּחִלָּתָּ בְּעֶרְבָה בְּשִׁמּוּנָה בְּבִקְרָה, בֹּא נִחְשֵׁב אֶת מִסְפֵּר הַשְּׁעוֹת כְּדֵי לְשַׁלֵּם לָךְ - 'בִּיּוֹמוֹ תִתֵּן שְׂכָרוֹ'..."

הִלָּה הַתְּבַלְבֵּל, מַה נִּכְנֵס פֶּה מִסְפֵּר שְׁעוֹת. הַתְּחִיל לְגַמְגֵּם: "סְלִיחָה..."

אָמר לוֹ בַּעַל הַבַּיִת: "מַה אֵתָה נִבְהַל, נִתְחִיל לְבִדֵּק וְנַעֲשֶׂה חֶשְׁבוֹן שְׁעוֹת מְדִיק".

הוּא הַתְּבִישׁ לְדַבֵּר, וּבְכֵל אִפֹּן הַחַל לְמִלְמַל מִשְׁהוֹ.

בַּעַל הַבַּיִת אָמר: "תִּסְבִּיר מַה אֵתָה רוֹצֵה".

פִּתַּח הַיְהוּדִי וְאָמר: "הִלָּא בִּתְחִלָּה אָמַרְתָּ לִּי כִּי כֵּל מַה שְּׂאֵנִי סוֹפֵר יִהְיֶה שְׁלִי, אִם כֵּן מַה נִּפְקָא מִיָּנָה כְּמַה שְׁעוֹת עֲבַדְתִּי, זֶה שְׁלִי וְשְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל..."

עֲנָה בַּעַל הַבַּיִת: "נִכּוֹן, מַה שְּׂאֵתָה סוֹפֵר שְׁלָהּ, אָבֿל מַה חֲשַׁבְתָּ לָךְ, כִּי אֵתָה עוֹבֵד בְּחִנָּם? אֲנִי מְשַׁלֵּם עַל כֵּל שְׁעָה. אֲצִלִּי לֹא עוֹבְדִים בְּחִנָּם!"...

שָׂאל רַבּי חיים מוולוז'ין: הֵאֵם פֶּעַם שְׁמַעְנוּ עַל כְּוָה בִּיּוֹנָעֵס? לֹא הִיָּה וְלֹא יִהְיֶה!

ביד ולמד. לפתע הכריזו שהחתן עומד לומר דרשה בלמוד. הוא מהר לכוון המזרח כמעט בריצה, נעמד סמוך מאד פדי לא להפסיד מלה [הוא לא שמע טוב ונאלץ לעמוד קרוב ממש]. תשוקת הלמוד והצמאון הנה לדברי תורה שראיתי באותו לילה - נחרטו בזכרוני עשרות שנים.

עוד ספר רבי ועלועל, כי בקר בבית הסטייפלר תקופה קצרה לאחר בואו לארץ הקודש. בנו, רבי חיים שליט"א, היה אז ילד קטן מאד. הסטייפלר אמר לרבי ועלועל: "בוא אראה לך איך אני מחנה את חיים שלי". מרן הסטייפלר נגש לארון והוציא בידו סכריה. קרא לילד: "חיים תגיד!" הילד החל להרצות על פה את כל שמות המסכתות שבש"ס לפי סדר, וכאשר הגיע ל"עקצין" קפץ ונטל את הסכריה מידו... אתם מבינים? אם בגיל שלש יודעים ורוצים לדעת את כל שמות המסכתות, אחר כך יודעים גם מה שכתוב בהן...

ההשתוקקות היא חלק מרפזי בעלית האדם. הרצון הוא אכן בחן לשלמות אמתית בתורה. (רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל - מתוך 'יחי ראובן')

מבטיח לה שתהיה עשיר, אבל כל מה שאתה יכול להרויח - לא תפסיד מהקב"ה. מוראדיג!
תשובה זו יש לדעתה ולשננה. כי היא בבחינת - דע מה שתשיב ליצר הרע.
(רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל - מתוך 'יחי ראובן')

צמאון לדברי תורה

באחת השנים נאלצתי לשהות באנגליה בימי הקיץ. בקיץ, רבים מאד נוסעים שם להרים. היה זה לקראת יום השנה הראשון להסתלקותו של הסטייפלר זצ"ל. ראש ושיבת מיר היה סבור כי ראוי לערוך הספד בלישבה, ובקש מרבי זאב אידלמן זצ"ל ששקה או באנגליה, שיבוא להספיד.

כיון שגשגרו בעיר תלמידים בודדים בלבד, ההספד היה בצורת שיחה. רבי זאב ועוד כשבעה בחורים, כמה מהר"מים והגאון רבי שרגא משה קלמנוביץ זצ"ל, ישבנו סביב השלחן, ורבי ועלועל דבר דברי הספד וספורים.

כאשר הזכיר את ה"שאיפות של הסטייפלר" ספר, כי הסטייפלר השתתף בחתנת אחיו, רבי פייבל אידלמן בחו"ל. כל שעת הסעודה ישב בצדי האולם עם גמרא

קרן ההסעות
גגל ההצלה של ילדי ישראל

מוקד מתוגבר למסירת שמות ללא עלות

1700-50-66-22

גם השם שלכם יוזכר במעמד לראות נהנת

בערב ר"ח סיוון המסוגל ילדי קרן ההסעות המסולאים מפז יעלו בראשות עמוד התפילה מרן הגאון הצדיק רבי שמעון גלאי שליט"א לציון השל"ה הקדוש זיע"א להעמיר את תפילת השל"ה על המאמצים ילד בקרן ההסעות

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ושלחו אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ